

til at købe Oksekød, er ikke godt at se. Vi ved, at Høsten i 1917 til Dels slog Fejl, og Foderkager var der faa af navnlig ude i det mindre Landbrug, hvor man jo i Almindelighed ikke havde større Forsyninger paa Lager til Opfodring af Kreaturer. Det bevirkede naturligvis, at Nervøsiteten blev betydelig større, end den havde behøvet at være. Hvordan Høsten bliver i Aar, ved man jo ikke, men den tegner dog adskilligt bedre end for nogle Uger siden, og jeg vil haabe, at man ved en noget bedre Høst i Forbindelse med Aftagningen af Kreaturer gennem Oksekødforbruget kan undgaa en Gentagelse af det, der skete i 1917. Jeg har som Nabo til en af Landets allerstørste Eksportmarkeder haft Lejlighed til at se, hvilke Følger det havde for det danske Landbrug, at disse Markeder i den Grad blev overfyldt, som Tilfældet var i 1917. Ikke alene betød det betydelig skarpere Klassificering, men ogsaa, at en hel Mængde Kreaturer maatte staa over fra Uge til Uge, hvad der kostede uhyre mange Penge.

Jeg vil derfor haabe, at den Ordning, som nu snart ser Dagens Lys, maa hindre en Gentagelse af det, man saa i Efteraaret 1917, men da denne Ordning er en rent midlertidig Foranstaltning, en Slags Overgangsordning, vil jeg meget gerne, da den højtærede Indenrigsminister er til Stede, tillade mig at forespørge, om de Avisnotitser, jeg har set om dette Spørgsmaal, har noget paa sig, om det i Aar kan tænkes at være muligt at stille f. Eks. 150 kg Foderkorn til Raadighed for enkelte Familier, som kunde ønske at holde en Gris. I saa Fald vilde man sikkert ad den Vej skabe Samfundsværdier i en ganske betydelig Grad. I den Kommune, jeg er fra, anmodede vi Ernæringsraadet om at stille et saadant Kvantum Korn til Raadighed, saa vilde man fra Kommunens Side foretage det Forsøg at købe Grise og udstationere dem. Det kunde ventes, at en enkelt Familie ved Hjælp af disse 150 kg Korn og det Affald, der staar til dens Raadighed, kunde naa at bringe en Gris op til Slagterivægt. Med andre Ord, hvis man saa vidt som muligt kan indrette det saaledes her i Danmark, at hver Mand faar sin Gris, kunde der skabes eller opretholdes mange Værdier, som i Øjeblikket gaar tabt. Hvis man tænker sig, at man kunde købe en Gris for 35-40 Kr. og til den faa leveret 150 kg Korn til en Pris af ca. 35 Kr., kunde man have denne Gris for en 70-75 Kr., og forhaabentlig kunde den da naa

en Vægt, der svarede til en Pris af 135 Kr. Altsaa vilde man med det Affald, man har til Raadighed, kunne skaffe 50 Kr. Samfundsværdi frem. Nu er Forholdet ganske vist det, at mange Kommuner har taget den Opgave op at indsamle det Køkkenaffald, som forekommer i saa mange Hjem, men det er sikkert ikke saa meget værd, som det kunde blive, hvis man havde haft en Ordning, der gjorde det muligt for hver enkelt Mand at holde sin Gris.

Hvad selve Praktiseringen af Kødordningen angaar, saa har jeg den Tro til de Folk, som nu gennem Krigsperioden har deltaget i Arbejdet for Løsningen af saa mange Sager, at de ogsaa med Hensyn til dette praktiske Spørgsmaal vil forstaa deres Tid, saa at de løser det paa en saadan Maade, at i det mindste Forbrugerne — og det er dem, det drejer sig først og fremmest om — faar godt af den trufne Ordning. En saadan Ordning skulde gerne gøre det muligt, at de Tusinder af Hjem Landet over, som i de sidste Maaneder praktisk talt ikke har faaet Kød eller Flæsk, kunde faa Adgang til at faa det højeste Kvantum, som her er Tale om, 200 g. Jeg vil haabe, at det skulde lykkes, og jeg vil haabe, at Lovforslaget, selv om det kommer i Udvalg, hurtigt maa vende tilbage derfra og blive en Kendsgerning, saaledes at de Folk, der i den sidst forløbne Periode ikke har haft Lejlighed til at faa Kød, kan komme i Besiddelse deraf til Gavn for sig selv og for de Folk, overfor hvilke de har Forsørgelsespligt.

Holdgaard: Efter de mange Forhandlinger, der har været førte om denne Sag, faar man en Forstaaelse af, at det er et saare vanskeligt Spørgsmaal. Det er uhyre vanskeligt at komme til en Ordning, der kan tilfredsstille alle Parter. Det Indtryk, man har faaet af de Forhandlinger, der f. Eks. er førte i det kombinerede Kødudvalg, ligesom af Forhandlingerne i Folketinget, der nu fortsættes heroppe, er, at det, man har søgt at tilstræbe, er en Ordning, hvorved man sikrer Producenterne, Landbrugerne, en rimelig og forsvarlig Pris paa de Varer, de skal levere, men ogsaa en Ordning, hvorved de mange Penge, som gives ud til dette Formaal, virkelig kommer dem til gode, som de er tiltænkte, nemlig Forbrugerne, og hvorved man saa vidt muligt er garderet imod, at de Millioner af Kroner gaar ind i de forkerte Lommer. Jeg kunde have Lyst til at sige, at i det kombinerede Kødudvalg kunde man ikke blive enig om at gaa saa radikalt til Værks,